

Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունը — Թիվ հինգ

Եսայիա քառասուն. Մխիթարեցե՛ք, մխիթարեցե՛ք

Jeff Pippenger

2023-10-25

Եսայիա քառասուններորդ գլխի առաջին տասնյոթ համարներում հարյուր քառասունչորս հազարը մարգարեաբար տեղադրված են երեքուկես օրվա ավարտին, երբ նրանք ընկած էին մեռած փողոցներում, մինչ աշխարհը ուրախանում էր: Բոլոր մարգարեները համամիտ են միմյանց հետ, և նրանց ներկայացրած մարգարեական իրադարձությունները միշտ համընկնում են մյուս մարգարեների հետ, որովհետև Աստված խոովության հեղինակ չէ:

Եվ մարգարեների հոգիները ենթակա են մարգարեներին. որովհետև Աստված խոովության հեղինակ չէ, այլ՝ խաղաղության, ինչպես սրբերի բոլոր եկեղեցիներում: Ա Կորնթացիս 14:32, 33.

Մխիթարիչը, որին Հիսուսը խոստացավ ուղարկել Իր բացակայության ժամանակ, գետեղված էր Եսայիայի եզրափակիչ մարգարեական պատմությունը կազմող քսանվեց գլուխների առաջին իսկ համարի առաջին իսկ բառերի մեջ: «Մխիթարեցե՛ք, մխիթարեցե՛ք իմ ժողովրդին, ասում է ձեր Աստուածը»: Առաջին հիշատակության կանոնը շեշտում է, որ հաջորդող քսանվեց գլուխները պետք է ընկալվեն Մխիթարիչի գալստյան կատարյալ և վերջնական իրագործման առնչությամբ:

Եվ Ես պիտի աղաչեմ Հորը, և Նա ձեզ ուրիշ Մխիթարիչ պիտի տա, որպեսզի հավիտյան ձեզ հետ մնա.... Բայց Մխիթարիչը, որ Սուրբ Հոգին է, որին Հայրը պիտի ուղարկի Իմ անունով, Նա ձեզ ամեն բան պիտի սովորեցնի և ձեր հիշողությանը պիտի բերի այն ամենը, ինչ Ես ձեզ ասել եմ: Հովհաննես 14:16, 26.

Միլլերական շարժման պատմության Կեսգիշերյան աղաղակը կրկնվում է հարյուր քառասունչորս հազարի պատմության մեջ:

«Կա մի աշխարհ, որ ընկած է ամբարշտության, խաբեության և մոլորության մեջ, հենց մահվան ստվերի ներքո,—քնած, քնած: Ովքե՞ր են հոգու տառապանք զգում՝ նրանց արթնացնելու համար: Ի՞նչ ձայն կարող է հասնել նրանց: Իմ միտքը տարվեց դեպի ապագան, երբ ազդանշանը պիտի տրվի: “Ահա, Փեսան գալիս է. ելե՛ք նրան ընդառաջ”: Բայց ոմանք պիտի ուշացնեն իրենց ճրագները լցնելու համար յուր ձեռք բերել, և չափազանց ուշ պիտի գտնեն, որ բնավորությունը, որը ներկայացված է յուրով, փոխանցելի չէ»: Review and Herald, February 11, 1896.

Տրվում է հարցը. «Ի՞նչ ձայն կարող է» «արթնացնել» նրանց, ովքեր «քնած» են: Եսայիայի քառասուններորդ գլխում նրանց արթնացնող «ձայնը» այն «ձայնն» է, որ «աղաղակում է» «անապատում»:

Խօսեցէ՛ք Երուսաղէմի սրտին, եւ կանչեցէ՛ք նրան, որ նրա պատերազմը վերջացած է, որ նրա անօրենությունը ներված է, որովհետեւ նա Տիրոջ ձեռքից կրկնակի է ստացել իր բոլոր մեղքերի համար: Անապատում աղաղակողի «ձայնը».... Եսայիա 40:2, 3.

Կեսգիշերյան աղաղակի պատգամը նաև վերջին անձրևի պատգամն է:

«Դուք Տիրոջ գալուստը չափազանց հեռու եք դնում: Ես տեսա, որ վերջին անձրևը գալիս էր ինչպես [այնքան հանկարծ, որքան] կեսգիշերային աղաղակը, և տասնապատիկ զորությամբ»: Spalding and Magan, 5.

Աստծու Խոսքում գտնվող այն բազմաթիվ խորհրդանիշներից մեկը, որը ներկայացնում է վերջին անձրևի լուրը, այն խորհրդանիշն է, որը ճանաչվում է բառերի կամ դարձվածքների կրկնապատկմամբ: Բառերի կամ դարձվածքների կրկնապատկումը վերջին օրերում Կեսգիշերյան աղաղակի, կամ վերջին անձրևի լուրի խորհրդանիշն է: «Մխիթարեցէ՛ք» բառի կրկնապատկման խորհրդանշականությունը Եսայիայի քառասուններորդ գլխի բացումը տեղադրում է հապաղման ժամանակում, երբ այն լուրը, որ ներկայացված է որպես տասը կույսերի առակի Կեսգիշերյան աղաղակ, պետք է ճանաչվի, ապա՝ հռչակվի: Այդ ժամանակ Քրիստոս ուղարկում է Մխիթարիչին՝ արթնացնելու քնած կույսերին, որոնք մարգարեաբար ներկայացված են որպես քնած, և որոշ մարգարեական հատվածներում՝ որպես մահվան քնով քնած: Եսայիայի քառասուններորդ գլխի առաջին համարը մարգարեաբար տեղադրված է 2020 թվականի հուլիսի 18-ի հիասթափությունից երեք ու կես խորհրդանշական օր «հետո», որովհետև հենց այդ ժամանակ է Մխիթարիչը ուղարկվում՝ արթնացնելու նրանց, որ քնած են: Երեք ու կես օրը անապատի խորհրդանիշ է, և հենց այնտեղ է, որ «ձայնը» սկսում է «աղաղակել»:

Հայտնություն տասնմեկը, Եզեկիել երեսունյոթը, Մատթեոս քսանհինգը, Միլլերիտների պատմությունը (միասին այն նույն նշանաբարերի հետ, որոնք Միլլերիտների պատմության մեջ հանդիպում են ամեն բարեփոխչական շարժման մեջ), միասնաբար նույնացնում են ննջող կույսերին արթնացնելու «որոշակի գործընթացը»: Այդ գործընթացը սկսվում է այն պահին, երբ կույսերը հիասթափության ժամանակ քուն են մտնում: Հապաղման ժամանակաշրջանը, որ սկսվել էր հիասթափությամբ, ի վերջո ճանաչվում է որպես հապաղման ժամանակ: Հապաղման ժամանակի վերջին մասը Կեսգիշերային աղաղակի պատգամի զարգացումն է: Երբ այդ պատգամը հաստատվում է, ապա այն հռչակվում է, մինչև որ հասնում է իր գագաթնակետին՝ դատաստանին:

Եսայիայի մեջ «ձայն» ներկայացված պատգամաբերը հարցրեց, թե որն է այն լուրը, որ պետք է հռչակվեր: Նրան ասվեց խորհրդանշական լեզվով ներկայացնել իսլամի լուրը: Իսլամի մարգարեական լուրը չի կարող առանձնացվել շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքից, որովհետև իսլամը փողի զորություն է, և Հայտնության յոթ փողերը ներկայացնում են Աստծո դատաստանը այն զորությունների վրա, որոնք կիրակնօրյա օրենքներ են անցկացնում: Այդ զորությունները եղել են հեթանոսական Հռոմը 321 թվականին՝ վիշապի խորհրդանիշը, պապական Հռոմը 538 թվականին՝ գազանի խորհրդանիշը, և Միացյալ Նահանգներում շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքը՝ սուտ

մարգարեի խորհրդանիշը:

Այն բանի նույնացման հետ կապված, թե ինչ էր այն պատգամը, որ անապատում աղաղակող «ձայնը» պիտի հռչակեր, տրված էր այն խոստումը, որ Աստծու խոսքը երբեք չի ձախողվում: Այն «խոստումն ու հավաստիացումը», որ Աստծու խոսքը երբեք չի ձախողվում, գտնվում է նույնական մարգարեական համատեքստում, որը Ամբակումի գրքի երկրորդ գլխի երրորդ համարում արտահայտված է այսպես. «վերջում այն պիտի խոսի և սուտ չլինի. թեև այն ուշանա, սպասիր նրան, որովհետև անպատճառ պիտի գա, չի ուշանա»: Իսլամի պատգամը երբեք չի ձախողվի, այն անպատճառ պիտի գա: Եսայիայի գրքի քառասուններորդ գլխի վերջին համարը դիմում է նրանց, որոնք սպասում են Ամբակումի տեսիլքին:

Բայց նրանք, որ Տիրոջն են ապավինում, պիտի նորոգեն իրենց զորությունը. պիտի վեր խոյանան արծիվների պես թևերով. պիտի վազեն և չհոգնեն. պիտի ընթանան և չթուլանան: Եսայիա 40:31.

Յոթ որոտների «թաքնված պատմությունը», որն այժմ բացվում է, նույնացնում է երեք ուղենիշներ, որոնք սկսվում և ավարտվում են հիասթափությամբ: Այդ խորհրդանշական պատմության մեջ կան երեք ուղենիշներ՝ բաժանված երկու ժամանակաշրջաններով: Մի հիասթափություն սկսում է ձգձգման ժամանակը: Ձգձգման ժամանակը տանում է դեպի Կեսգիշերային աղաղակի շտկված լուրը և կանխատեսումը: Կեսգիշերային աղաղակի լուրը սկսում է Կեսգիշերային աղաղակի լուրը հռչակելու մի ժամանակաշրջան, որը տանում է դեպի երկրորդ հիասթափություն, որն ներկայացված է որպես դատաստան: Այդ երեք քայլերը, բաժանված երկու ժամանակաշրջաններով, ներկայացնում են Ալֆան և Օմեգան, ինչպես որ ստեղծված են եբրայական «ճշմարտություն» բառի մեջ:

Եզեկիել երեսունյոթերորդ գլխում Եզեկիելը նաև ներկայացնում է Եսայիա քառասուններորդ գլխի «ձայնը»: Եսայիա քառասուններորդ գլխում ձայնը հարցնում է. «Ի՞նչ աղաղակեմ»: Այնուհետև Եզեկիել երեսունյոթերորդ գլխի յոթերորդ համարում «ձայնը» «մարգարեացավ, ինչպես» իրեն «պատվիրված էր»:

Եվ ես մարգարեացա, ինչպես ինձ պատվիրված էր. և երբ մարգարեանում էի, աղմուկ եղավ, և ահա՝ ցնցում, ու ոսկորները մերձեցան, յուրաքանչյուր ոսկոր՝ իր ոսկորին: Եվ երբ տեսա, ահա ջղերը և մարմինը բարձրացան նրանց վրա, և մաշկը վերևից ծածկեց նրանց, բայց նրանց մեջ շունչ չկար: Եզեկիել 37:7, 8.

Եզեկիելի առաջին մարգարեությունը ոսկորներն ու մարմինը միացրեց, սակայն դրանք դեռ կենդանի չէին: «Այսպես», Եզեկիելը «մարգարեացավ, ինչպես իրեն» երկրորդ անգամ «պատվիրվեց»: Երկրորդ մարգարեությունը մարմիններին կյանք տվեց: Երկու մարգարեությունները նախապատկերված են Ադամի արարչությամբ:

Եվ Տեր Աստված մարդուն կազմեց հողի փոշուց, և նրա ունեզերի մեջ կյանքի շունչ փչեց, և մարդը դարձավ կենդանի հոգի: Ծննդոց 2:7.

Մեռած, չոր ոսկորներին կյանք բերելու երկփուլ գործընթացը նախ առաջին անգամ հիշատակվում է Ադամի արարողության մեջ՝ այսպիսով շեշտելով, որ Աստծո մարգարեական Խոսքը նաև Նրա արարիչ գործությունն է: Աստված նախ «կազմեց» Ադամին, և Եզեկիելի առաջին մարգարեությունը ոսկորներն ու մարմինները միացրեց իրար, ապա Աստված «նրա ռունգերի մեջ փչեց կյանքի շունչը, և մարդը կենդանի հոգի եղավ»:

Եզեկիելի երկրորդ մարգարեությունն ուղղված էր «քամուն», ոչ թե ոսկորներին, որովհետև նրան ասվեց «ասել քամուն». «Եկ չորս քամիներից, ո՛վ շունչ, և փչիր այս սպանվածների վրա, որպեսզի կենդանանան»: Եզեկիելի երկրորդ մարգարեությունը, որ մեռած մարմինները կենդանացնում է որպես մի հզոր բանակ, ուղղված էր ոչ թե մեռած մարմիններին, այլ քամուն: Դա հրաման էր քամուն՝ շնչելու մարմինների վրա: Առաջին անգամ, երբ «շունչ» բառը հիշատակվում է Աստծո Խոսքում, Ադամի արարումն է, և այնտեղ այն սահմանվում է որպես կյանքի շունչ, իսկ այն, ինչ կյանք է բերում մեռած մարմինների մեջ, գալիս է չորս քամիներից:

«Հրեշտակները բռնած են չորս հողմերը, որոնք ներկայացված են որպես կատաղած մի ձի, որ փորձում է պոկվել ու սլանալ ամբողջ երկրի երեսով՝ իր ճանապարհին կրելով կործանում և մահ:

«Մի՞ թե մենք պիտի ննջենք հենց հավիտենական աշխարհի շեմին: Մի՞ թե պիտի լինենք բթացած, սառն ու մեռած: Ո՛հ, երանի՜ թե մեր եկեղեցիներում Աստծո Հոգին և շունչը փչվեր Իր ժողովրդի մեջ, որպեսզի նրանք կանգնեին իրենց ոտքերի վրա և ապրեին»»: Manuscript Releases, volume 20, 217.

Այստեղ երկու հարցերն են՝ պիտի՞ ննջենք, և պիտի՞ մեռած լինենք... նույն մարգարեական վիճակի համար գործածված երկու արտահայտություն: Հրեշտակների կողմից զսպվող չորս հողմերի պատգամն այն պատգամն է, որ պատճառ է դառնում, որպեսզի Աստծո շունչը մտնի մեռածների մեջ և նրանք ոտքի կանգնեն ու ապրեն: Չորս հողմերի պատգամը իսլամի բարկացած ձիու պատգամն է: Հայտնության գրքում չորս հողմերի պատգամը կնիք դնելու պատգամն է: Հայտնություն յոթերորդ գլխի առաջինից մինչև երրորդ համարների կնիք դնելու պատգամն այն պատգամն է, որը ցույց է տալիս, որ չորս հողմերը զսպված են, մինչև Աստծո ծառաները կնքվեն:

Եվ այս բաներից հետո տեսա չորս հրեշտակներ՝ կանգնած երկրի չորս ծագերում, որոնք պահում էին երկրի չորս հողմերը, որպեսզի հողմը չփչի ոչ երկրի վրա, ոչ ծովի վրա, և ոչ էլ որևէ ծառի վրա: Եվ տեսա մի ուրիշ հրեշտակ, որ ելնում էր արևելքից՝ ունենալով կենդանի Աստծու կնիքը. և նա բարձր ձայնով աղաղակեց այն չորս հրեշտակներին, որոնց տրված էր վնասել երկիրն ու ծովը, ասելով. «Մի՛ վնասեք ո՛չ երկրին, ո՛չ ծովին, ո՛չ էլ ծառերին, մինչև որ մեր Աստծու ծառաներին նրանց ճակատների վրա կնքենք»: Հայտնություն 7:1–3:

Եզեկիելի երկրորդ մարգարեությունը ուղղված էր դեպի քամին, և այն կյանքը, որ քամին տվեց մարմիններին, բխում էր չորս քամիների պատգամից: Եզեկիել երեսունյոթերորդ գլխի ութերորդից մինչև տասներորդ համարներում այն բառը, որ

հանդես է գալիս կամ որպես «քամի», կամ որպես «շունչ», յուրաքանչյուր դեպքում նույն երբայերեն բառն է: Աստված Ադամի մեջ փչեց կյանքի շունչը, և Եզեկիելում կյանքի շունչը հարյուր քառասունչորս հազարի կնիքման պատգամն է, որ գալիս է չորս քամիներից: Այդ պատգամը Աստծո ստեղծարար գործությունը փոխանցում է այն մարմիններին, որոնք առաջին պատգամով հավաքվել էին մահվան հովտում: Չորս քամիների պատգամը իսլամի պատգամն է, որը դատաստան է բերում Միացյալ Նահանգների վրա՝ կիրականօրյա օրենքի համար: Դա Կեսգիշերյան Աղաղակի պատգամն է:

Յոթ որոտների ծածուկ պատմությունը սկսվում է մի հիասթափությունից, որը սկիզբ է դնում հապաղման ժամանակին: Հայտնություն տասնմեկում, երբ երկու մարգարեները սպանվեցին 2020 թվականի հուլիսի 18-ին, հապաղման ժամանակը սկսվեց: Եզեկիելը մեռյալների մեջ էր, երբ Տերը Եզեկիելին հարցրեց, թե փողոցում մեռած ընկած երկու վկաները կարո՞ղ են ապրել:

Տիրոջ ձեռքն ինձ վրա էր, և Տիրոջ Հոգով ինձ դուրս հանեց ու կանգնեցրեց հովտի մեջտեղում, որը լի էր ոսկորներով: Եվ ինձ անցկացրեց դրանց շուրջբոլորը. և ահա՝ բաց հովտում դրանք շատ էին, և ահա՝ չափազանց չորացած էին: Եվ ասաց ինձ. «Մարդո՛ւ որդի, կկարողանա՞ն արդյոք այս ոսկորները կենդանանալ»: Եվ ես պատասխանեցի. «Ո՛վ Տեր Աստված, Դու գիտես»: Եզեկիել 37:1–3:

Յոթերորդ համարում, երբ Եզեկիելը հաղորդում է երկու մարգարեություններից առաջինը, պատգամը պարզապես այս էր. «Ո՛վ ցամաքած ոսկորներ, լսեցե՛ք Տիրոջ խոսքը»: Հովհաննեսը, Հայտնության գրքում, արձանագրում է. «Երանելի են նրանք, որ լսում են այս գրքի մարգարեության խոսքերը»: Եզեկիելը ներկայացնում է մեռած ցամաքած ոսկորներին, որոնք երանելի են, որպես այնպիսիներին, ովքեր լսում են Եզեկիելի՝ Տիրոջ Խոսքը լսելու հրամանը, և Նրա Խոսքը ճշմարտություն է: Եզեկիելի երկրորդ գլխում նկարագրվում է նրանց փորձառությունը, ովքեր լսում են Աստծու խոսքը:

Եվ նա ինձ ասաց. «Մարդո՛ւ որդի, ոտքի՛ կանգնիր, և ես քեզ հետ պիտի խոսեմ»: Եվ երբ նա խոսում էր ինձ հետ, հոգին մտավ իմ մեջ և ինձ կանգնեցրեց ոտքերիս վրա, և ես լսեցի նրան, որ խոսում էր ինձ հետ: Եզեկիել 2:1, 2.

Հայտնություն տասնմեկում, երբ մեռյալ մարմինները լսում են Տիրոջ Խոսքը, Մխիթարիչը մտնում է նրանց մեջ, և նրանք կանգնում են իրենց ոտքերի վրա: Մխիթարիչն է, որ նրանց կանգնեցնում է իրենց ոտքերի վրա:

Եվ երեք օր ու կես անց կյանքի Հոգին Աստծուց մտավ նրանց մեջ, և նրանք կանգնեցին իրենց ոտքերի վրա. և մեծ երկյուղ ընկավ նրանց տեսնողների վրա: Հայտնություն 11:11.

Մեռյալների ոտքի կանգնելը առաջին քայլն է այն երկքայլ ընթացքի մեջ, որը նրանց բարձրացնում է իրենց գերեզմաններից, որպեսզի դառնան այն դրոշակը, որ բարձրացվում է կիրականօրյա օրենքի դատաստանի ժամանակ: Երբ նրանք կանգնում են տասնմեկերորդ գլխում, «մեծ վախը» գալիս է նրանց տեսնողների վրա:

Եվ նա իր գորավոր ամբողջ պիտի անցնի սարսափից, և նրա իշխանները պիտի երկնչեն դրոշակից, ասում է Տերը, որի կրակը Միոնում է, և որի հնոցը՝ Երուսաղեմում: Եսայիա 31:9:

Միլլերական պատմության Կեսգիշերային աղաղակի լուրը երկրորդ հրեշտակի լուրի երկրորդ մասն էր: Երկրորդ հրեշտակի լուրը բաժանում առաջ բերեց Միլլերականների և այն եկեղեցիների միջև, որոնք այն ժամանակ նույնացվում էին որպես Բաբելոնի դուստրեր, և հավատարիմները կանչվեցին դուրս գալ ու գալ կանգնելու Միլլերականների հետ: Այդ լուրով հավատացյալների մի «մարմին» ձևավորվեց, իսկ ապա երկրորդ քայլը Կեսգիշերային աղաղակի լուրն էր, որը միացավ երկրորդ լուրին և գործություն ավելացրեց նրան: Այնուհետև Միլլերականները դարձան մի հզոր բանակ, որ լուրը տարածեց ողջ երկրով մեկ՝ մակընթացային ալիքի պես: Այդ երկփուլ ընթացքը Հայտնություն տասնութի երկու ձայներն են, և դա նույնական գործընթացն է Եզեկիելի մեռած չոր ոսկորների հարության հետ, որոնք սպանված էին Հայտնություն տասնմեկի փողոցում:

«Հրեշտակներ ուղարկվեցին՝ օգնելու երկնքից եկած հզոր հրեշտակին, և ես լսեցի ձայներ, որոնք թվում էր՝ հնչում էին ամենուր. Դո՛ւրս եկեք նրանից, իմ ժողովո՛ւրդ, որպեսզի մասնակից չլինեք նրա մեղքերին, և որպեսզի չընդունեք նրա պատուհասներից. որովհետև նրա մեղքերը հասել են մինչև երկինք, և Աստված հիշել է նրա անօրենությունները: Այս լուրը թվում էր երրորդ լուրի հավելումը, և միացավ նրան, ինչպես կեսգիշերային աղաղակը միացավ երկրորդ հրեշտակի լուրին 1844 թվականին»: Spiritual Gifts, հատոր 1, 195, 196.

Յոթ որոտների ծածուկ պատմության առաջին նշանաքարը հիասթափությունն է, որով սկսվում է ուշանալու ժամանակը: Ուշանալու ժամանակը մի ժամանակահատված է, որ ներկայացվում է երեքուկես օրով, ինչը անապատի խորհրդանիշն է: Անապատում քառասուն տարվա թափառումի վերջում Հեսուն հզոր գորքը առաջնորդեց դեպի Ավետյաց երկիր: Երեքուկես օրվա վերջում Եզեկիելը տարվում է մահվան հովիտը և նրան ասվում է հրամայել մեռած մարմիններին՝ «լսել Տիրոջ խոսքը»: Եզեկիելը մի «ձայն» է, որ աղաղակում է անապատում: Տիրոջ Խոսքը լսելու հրամանը մարմնի անդամները միավորում է, սակայն նրանք դեռ կենդանի չեն, դեռ բանակ չեն, դեռ կնքված չեն: «Տիրոջ խոսքը», որ Եզեկիելը խոսում է երկրորդ գլխում, ցույց է տալիս, որ երբ Միսիթարիչը հասնում է, Աստծու ժողովուրդը կանգնում է, մինչև միաժամանակ լսում է Տիրոջ Խոսքը: Քրիստոսը խոստացավ, որ Ինքը կուղարկի Միսիթարիչին՝ այն բանից երեքուկես օր անց, երբ նրանց սպանեցին փողոցում:

Երբ կանգնած լինեն, այն մարմինները, «որոնք դեռ կենդանի չեն», պիտի տրվի երկրորդ մարգարեություն: Եսայիայի մեջ «անապատում աղաղակողի ձայնը» հարցնում է, թե ի՞նչ է այն մարգարեությունը, որ ինքը պետք է աղաղակի: Այն «լուրը», որ և՛ Եզեկիելին, և՛ Եսայիայի քառասուններորդ գլխի «ձայնին» պատվիրված է ներկայացնել, իսլամի լուրն է: Երբ այդ մարգարեությունը տրվի, «Աղամը» կենդանանում է՝ որպես հզոր բանակ: Այնուհետև կենդանի երկու վկաները հռչակում են իսլամի դատաստանի լուրը Միացյալ Նահանգների վրա՝ շուտով ընդունվելիք կիրակնօրյա օրենքի անցկացման

պատճառով: Կիրականօրյա օրենքի դատաստանը յոթ որոտների գաղտնի պատմության երրորդ սահմանանշանն է: Երբ այն կատարվի, բանակը բարձրացվում է որպես դրոշ երկինք, և ներկայացված է Հայտնություն տասնչորսում:

«Ես փորձառություն եմ ունեցել առաջին, երկրորդ և երրորդ հրեշտակների լուրերում: Հրեշտակները ներկայացված են որպես երկնքի մեջտեղով թռչողներ, որոնք աշխարհին զգուշացման լուր են հոչակում և անմիջական առնչություն ունեն այս երկրի պատմության վերջին օրերում ապրող ժողովրդի հետ: Ոչ ոք չի լսում այդ հրեշտակների ձայնը, որովհետև նրանք խորհրդանշան են՝ ներկայացնելու Աստծու այն ժողովրդին, որը գործում է երկնային տիեզերքի հետ ներդաշնակությամբ: Տղամարդիկ և կանայք, լուսավորված Աստծու Հոգով և ճշմարտության միջոցով սրբագործված, հոչակում են այդ երեք լուրերը՝ իրենց կարգի համաձայն»: Selected Messages, book 2, 387.

Բարձրացվող դրոշը այն երրորդ հրեշտակն է, որ թռչում է երկնքի մեջտեղում՝ մարդկությանը զգուշացնելով գազանի նշանը ընդունելու դեմ: Այդ հզոր բանակը շարունակում է այդ պատգամը ներկայացնել աշխարհին, մինչև Միքայելը կանգնի, և մարդկային փորձության ժամանակը փակվի:

Այս մտքերը մենք կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

Իսկ կեսգիշերին աղաղակ բարձրացավ. Ահա փեսան գալիս է. ելե՛ք նրան ընդառաջ գնալու: Մատթեոս 25:6.